

EI HOPPU HYVÄKSI

Itävaltalaisessa sosialidemokraattisessa „Taistelu” nimisessä kuukausilehdessä julkaistiin äskettäin F. A:n⁹⁵ allekirjoittama sensaatiouutinen, että saksalaisten opportunistien tunnettu johtaja Eduard Bernstein on luopunut revisionistisista, opportunistisista katsantokannoistaan ja palannut jälleen marxilaisuuteen.

Revisionismi eli marxilaisuuden „tarkistaminen” on nykyään eräs tärkeimmistä, ellei kaikkein tärkein proletariaattiin kohdistuvan porvarillisen vaikutuksen ja proletaarien porvarillisen turmelemisen ilmentymä. Juuri sen vuoksi opportunistien johtaja Eduard Bernstein onkin saanut selänsä (surullisen) kuuluisuuden koko maailmassa.

Jottako Eduard Bernstein on palannut jälleen marxilaisuuteen? Tämän uutisen piti tuntua kummalliselta jokaisesta, joka hiukankin tuntee saksalaista sosialidemokraattista kirjallisuutta: opportunistien pää-äänenkannattaja „Sosialistinen Kuukausijulkaisu” (saksankielinen) ilmestyy edelleenkin, propagoi yhä, kuten ennenkin, aitoporvarillisia katsantokantoja, jotka itse asiassa merkitsevät täydellistä sosialismin pettämistä. Bernstein on edelleenkin tämän lehden huomattavin avustaja. Mistä sitten on kysymys?

Kysymys on siitä, että Bernstein on pitänyt Budapestissa esitelmän ja että paikallisen sanomalehden selostuksessa sanotaan Bernsteinin tässä esitelmässään muka luopuneen revisionismista.

Itävaltalainen F. A. osoittautui kovin herkkäuskoiseksi ja tyhmän hätiköiväksi ehättäessään toitottamaan koko maailmalle Bernsteinin katsomuksissa tapahtuneesta uudesta muutoksesta. Ja likvidaattori V. Levitski, opportunistisen „Nasha Zarja” lehden (menshevikki Plehanov on julistanut

tämän aikakauslehden *venäläiseksi* „Sosialistiseksi Kuu-kausijulkaisuksi”) huomatuimpia opportunistisia avustajia, osoittautui kymmenen kertaa tyhmemmäksi kirjoittaessaan *yksinomaan F. A:n sanojen perusteella* „Severnaja Rabotshaja Gazetaan” (huhtikuun 3 pnä, № 46) valtavan pitkän kirjoituksen, antaen sille komeakaikuisen otsikon: „Revisionismista marxilaisuuteen”.

Hra Levitski ei malttanut edes odottaa Bernsteinin alustuksen julkaisemista lehdissä. Ei hoppu hyväksi eikä kiire kunniaksi.

Saatuään kuulla, millaista „mainetta” hänen Budapestissa pitämänsä esitelmä oli kaikkialla maailmassa niittänyt, Ed. Bernstein kirjoitti huhtikuun 11 pnä (uutta lukua) kirjeen Brysselin sosialidemokraattiseen „Kansa”⁹⁶ lehteen ja ilmoitti tässä kirjeessään suoraan: „„Taistelun” uutinen on aivan virheellinen, en sanonut Budapestissa mitään uutta enkä missään suhteessa perääntynyt „Socialismin edellytyksissä” (Bernsteinin tärkein opportunistinen teos) esitetyistä katsantokannoista, vaan esitelmäni käsittelevässä budapestilaisen lehden selostuksessa on yksinkertaisesti sotkettu minun sanani ja selostuksen laatijan huomautukset!”.

Koko hälinä osoittautui tavalliseksi sanomalehtiankaksi.

Tällöin on tullut esiin vain eräiden itävaltalaisen (ja yksinkö itävaltalaisen?) sosialidemokraattien harmillinen heikkous: halu *peitellä* opportunistia ja julistaa se kadonneeksi.

Hra Levitski, jolla on intoa enemmän kuin älyä, oli suorastaan hakata otsansa rikki. Hän kirjoitti „Severnaja Rabotshaja Gazetaan”: „Revisionismin oppi-isän (?) Bernsteinin käännettyä (?) nyt marxilaisuuden kannalle on revisionismi Saksan sosialidemokratian sisällä lopullisesti (!!) kuollut”.

Jok’ikinen sana tässä on kukkanen. Käännettä ei ole tapahtunut. Bernstein ei ole oppi-isä. Revisionismi ei ole kuollut.

... „Venäjällä revisionismi”, kirjoittaa uuras hra Levitski, „on lakannut olemasta teoreettista muotia jopa vasemmistonarodnikeillakin, jotka taistelussaan marxilaisuutta vastaan yrittivät yhteen aikaan nojautua tähän oppiin. Itse Venäjän sosialidemokratian sisällä sillä ei ole ollut minkäänlaista vaikutusta, vaikka eräät kirjoittajat ovatkin yrittäneet siirtää sitä Venäjän maaperälle”...

Taaskin jok’ikinen sana on valhetta. Vasemmistonarodnikit „nojautuvat” *kaikissa* tärkeimmissä kysymyksissä

parastaikaakin revisionistisiin „oppeihin”; sen huomaa „Russkoje Bogatstvo” ja „Zavety” jokaisesta niteestä, „Stoikaja Myslin” jokaisesta numerosta. On vahingollista hämätä vasemmistonarodnikkien opportunistia.

Venäjän sosialidemokratiassa revisionismilla on ollut vaikutuksensa joukkoluontoisen työväenliikkeen ja joukkoluontoisen sosialidemokraattisen liikkeen alkuvaiheesta, vuosista 1895—1896 asti. Eikö hra Levitski ole tosiaankaan kuullut johdonmukaisten marxilaisten ja vanhan „Iskran” kannattajien monivuotisesta taistelusta „ekonomisteja” vastaan? Eikö hän ole tosiaankaan kuullut tuon kauden puoluepäätöksistä ja lukuisista artikkeleista, joissa väitettiin, todisteltiin ja selitettiin, että „ekonomismi” on revisionismin ja opportunistin venäläinen muoto? Onko hra Levitski tosiaankin unohtanut hra A. Martynovin, nykyisen huomattavan likvidaattorin ja eilisen huomattavan ekonomistin?

Hra Levitski sanoutuu irti revisionismista peitelläkseen omaa revisionismiaan. Muistutamme hänelle vaikkapa vain seuraavat neljä seikkaa: 1) eikö menshevikki Plehanov vuosina 1909—1910 kirjoittanut lehdissä, että menshevikit ovat haalineet itselleen koko joukon opportunistisia aineksia? 2) eikö sama Plehanov ole todistellut, että likvidaattorien tunnus „taistelu legaalisuuden puolesta” on luonteeltaan opportunistinen? 3) eivätkö *muutam* likvidaattoruutta vastustavat menshevikit ole todistelleet likvidaattoruuden yhteyttä „ekonomismiin”? 4) eikö se ole opportunistia, kun Koltsov kieltää „kaksi valasta” (kolmesta) siltä kannalta, etteivät ne kelpaa agitaatiotarkoituksiin?

Jo nämäkin neljä tosiasiaa — ja niitä voisinkin mainita neljäkymmentä neljä — osoittavat selvästi, että vuosien 1895—1902 „ekonomismi”, vuosien 1903—1908 „menshevismi” ja vuosien 1908—1914 likvidaattoruus eivät ole muuta kuin opportunistin ja revisionismin venäläinen muoto eli muunnos.

„Prosvestsheniye” № 5,
toukokuu 1914
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan
„Prosvestsheniye” lehdessä
tekstin mukaan